

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

זוהר הצלה

חלק י"ח

ובו שאלות ותשובות לעם ישראל

מבואר בחז"ל גודל מצות תוכחה ומחאה וחיוב הערבות על כל אחד ואחד מישראל למחות ביד עוברי עברה, בכל הש"ס בבלי ירושלמי מדרשים זוה"ק, ספרי הראשונים וגדולי אחרונים. על כן אנו יוצאים בקול קורא למען הצלת עם ישראל, להקים השכינה מעפרא, לפדות נפשינו והגאולה השלימה ברחמים.

אור הזוהר 295 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

בעלמא! ונחשב לו כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו וגורם עוני בעולם ואורך הגלות! ובתיקון ל' כתב, שהם גורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדון בעולם, וגורמים לרוחו של משיח שילך מהעולם ולא ישוב! (וכן איתא במס' שבת ל"ג [ע"פ הגר"א בתיקון ל']). - היוצא מכל זה שכל מי שאינו לומד את ספר הזוהר הקדוש, הרי גורם לבזה חרב הרג ואבדן לעולם, ואלו עבירות שבין אדם לחבירו שאפילו יום הכיפורים אינו מכפר עליהם, (ס' איפה שלימה). ובאופן כזה אין באפשרותו לקיים עד שירצה את חבירו, מחמת שנאבדו כבר רח"ל. - וכבר יצאו גדולי ירושלים (בראשות כ"ק מרן הגר"ח זוננפלד זצ"ל) וגם הגה"צ חברי הביד"ץ של עדנתו וחתמו בקריאת קודש (תרפ"א, ותרצ"א ותשס"ב-ד) ללמוד את הזוהר הקדוש על הפרשה מידי שבוע, ועל כל פנים דף אחד של זוהר ביום.

על כן אנו קוראים לכל המנהיגים, רבנים וראשי ישיבות שליט"א וראשי כוללים שכל רב וראש ישיבה ראש כולל מגיד שיעור ומשפיע, שינהג ללמוד בכל יום בבית מדרשו עם כל קהילתו לפני התפילה או אחרי התפילה עמוד אחד זוהר, שלוקח רק דקה, לישועת כלל ישראל, וכן כל בחור בישיבה ואברך ככולל ילמוד לפני התפילה או אחרי התפילה עמוד אחד זוהר ביום. וכן המלמדים ילמדו עם תלמידיהם בכל יום עמוד אחד לפני התפילה כמו"ש בוה"ק (פר' וירא קיח), קרוב לימות המשיח אפלו נערים ידעו נסתרות, וז"ל בתרגום ללשון הקודש: אמר להם רבי שמעון: אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך. וכשהיה קרוב לימות המשיח, אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל.

בוא וראה מה שאמרו חז"ל בירושלמי על שלמה המלך שהיה קודש קדשים, וטעה ועבר על ציווי התורה של לא ירבה... ובגלל זה נטרד ממלכות: (ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ז): תני רבי שמעון בן יוחי עלה ספר משנה תורה ונשתטח לפני הקב"ה, אמר לפניו רבון העולם, כתבת בתורתך כל דייתקי שבטלה מקצת בטלה כולה, והרי שלמה מבקש לעקור יו"ד ממני, אמר ליה הקב"ה שלמה ואלף כיוצא בו בטילין, ודבר ממך אינו בטל, עכ"ל. ואם כן אפילו הגדולי ישראל הכי הכי גדולים אין יכולים לבטל אות אחת מן התורה בין תורה שבכתב ובין תורה שבעל פה, ובזוה"ק מצוה אותנו ללמוד זוהר לכל ישראל כדי שנזכה לתשובה אמיתית באהבה תשובה עילאה ונגאל ברחמים, ואם לא שומעים בקול משה רבנו, "אמר ליה הקב"ה שלמה ואלף כיוצא בו בטילין, ודבר ממך אינו בטל". בוא וראה מה דכתבו בזו"ח פ' נח שכל ענין הגאולה והתשובה תלוי על רישי כנישתא, ואם כן, צריכים כולם להורות לישראל שילמדו זוהר הקדוש, כי אנו מאמינים בני מאמינים שמשו רבנו הוא אדון כל הנביאים, ונבואתו אמת, ולא תשתנה לעולם ח"ו. ובזכות התנא האלוקי הרשב"י תעמוד לכל ישראל להושע בכל הישועות והנחמות, ובדא יפקון מן גלותא ברחמי, אכ"ר.

שאלה: למה הרב כותב באופן חמור וקיצוני כל כך, נגד כל הרבנים הגדולים והראשי ישיבות, וארגונים של מחזירי בתשובה? - תשובה: הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ח: אומר שכל הת"ח שלא רוצים ללמוד זוה"ק הם הולכים נגד משה רבינו. ועיי"ש בביאור המקדש מלך. שאלה: למה הרב אומר שדווקא הם אחראים על כל האסונות והצרות? - תשובה: בתיקוני זוהר תיקון ל' כתוב על מי שלא רוצה שילמדו זוהר הקדוש: "אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם, והרוח הזו שמתלקת היא רוח המשיח". שאלה: למה יש בחורים שמתקלקלים? - תשובה: המהרח"ו כותב בהקדמה לעץ חיים שמי שלא רוצה ללמוד זוה"ק עליהם אמר הפסוק: "יכל הגבעות המקלקלו" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם תלודת טיט ורפש לכפר בהכמת האמת... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק ההכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחרו ועכוב בגין בית מקדשנו ותפאתנו.

שאלה: למה גזירת הגיוס באה? ומי אשם בזה? - תשובה: כבר לפני מאה שנה בשנת תרע"ד, תחילת מלחמת העולם הראשונה, כבר כתב המקובל האלוקי רבי יהודה פתייה ז"ע שאחרי שנתמעט לימוד הזוהר והקבלה בעולם נגזרו גזירות הגיוס ועוד צרות משונות רח"ל. שאלה: גזירת הקיצוצים הכלכליים, מי יכול להינצל ממנה? תשובה: בזוהר הקדוש כתוב שלפני ביאת המשיח הערב רב יעשה צרות ודוחק גדול ללומדי התורה, ויקח מהם מיסים קשים, ובזוה"ק ברעיא מהימנא כתוב שלומדי הזוהר בהם אין ניסיון, והם נגאלים ברחמים, כי הם אהוביו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, כי תורת הרשפי מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

אחינו בית ישראל, עת צרה היא ליעקב, ואין לשקוט בעת הזאת, ידוע לכל שאנו נמצאים עכשיו בסוף הגלות, ורוב הסימנים שכתבו חז"ל בעקבתא דמשיחא כבר נתקיימו, וצרות רבות וגזירות קשות פוקדות את ישראל בארץ הקדוש ובעולם כולו, ובפרט הגזירה הנוראה על בחורי ישראל והחינוך הטהור, עם ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים, ומן השמים מעוררים אותנו לתשובה, ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. - לכן חובה קדושה על כל אחד ואחד ללמוד פרד"ס בכל יום ויום (האר"ז בלשעה"מ), ובלימוד הזוהר הקדוש יוצא ידי חובת לימוד הקבלה (כף החיים סי' קנ"ה). כי אם מחסרים את חלק הסוד הרי גורמים פירוד ח"ו בעולמות העליונים והרי לימודם פגום, וכפי שנכתב בתיקוני זוהר (תיקון מג) על מי שלא לומד ומי שלא אומר ללמוד, טב ליה דלא אתברי

הקפדן מלמד, והכהנים רגזנים המה שהרי מש"ה תקנו להם גט מקושר ותוכחה רק נשמעת אם נאמרה בנחת ולא בבחינות לפידים, מש"ה כוונת הפסוק אמור אל הכהנים ואמרת אליהם כפירש"י להזכיר גדולים על הקטנים היינו שחיוב ההדרכה מוטלת על הגדולים ללמד לקטנים מהם בידיעות התורה, מש"ה רמזה התורה בתיבות אמור, יש אם למקרא "א"מ"ו"ר ר"ת ו'קצר"רוח"מרים"אולת, אלא ינהגו עצמם להיותם אך רוח.

ל

כשיד ישראל תקיפה אין חיוב לערב בתוכחה לערב מענה רך אלא אומר לו עשה מה שצויתך תורה ואם לאו מלקים ומוסרים אותו, רק בזמן הגלות שבעוה"ר יד יראי ה' מטה מצוה דוקא להנהיג בנחת. מפרש בזה הפסוק והגדת לבנך וגו' (שמות י"ג)

ואם דבר זה לערב בתוכחתו רכות וקשות הוא חק עולם ולא יעבור או לא, דהנה מסתבר דכשיד ישראל תקיפה והאמת הוא ברום המעלות אזי אין צריך המנהיג והמדריך להחניף לרשע בתוכחתו כי שמא ואולי מתוך כך ישמע לו, אלא אומר לו עשה מה שצויתך תורה, ואם לאו מלקים ומייסרים אותו, משא"כ בזמן הגלות שבעוה"ר יד יראי ד' מטה וגברה החנופה, ואין אחד יכול לומר לחבירו מעשי גדולים ממעשיך, אז דוקא מצוה להנהיג בנחת, בזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ח' שמות סימן יג) והגדת (דברים קשים כגידים) ומה הן דברים הקשים, עשה ד' לי כפירש"י לי ולא לו שאילו היה שם לא היה נגאל, וזהו התשובה לרשע שאחז"ל אף אתה הקהה את שיניו אבל זהו רק מותר לך לעשות כן ביום ההוא, ביום ההוא דייקא, שיד ישראל תקיפה ולא בזמן אחד, וזהו ל"א"מ"ר"ר"ת "מוסר רע"לעוזב"אורח.

פרק ד

פרט ד' וז"ל:

שאלה נז: איך יוכל האדם לבוא לידי כך לזכות את הרבים, ושיהיו דבריו נשמעים לעבודתו

מבואר מהפסוקים שכדי לבוא לידי זיכוי הרבים צריך להתאמץ ולהרבות בתפילה מעמקי הלב ובדמעות שליש ורק על ידי תפילה יוכל לזכות את הרבים. אברהם אבינו טרח בעשיות אשל אכילה שתיה לויה והיה ג"כ נוסע ממקום למקום כדי לקרב בנים לה'.

סיבת מלחמת אמרפל עמו מפני שהיה טורח ומשתדל לפרסם אמונת האמת, לכן מסר אברהם נפשו לקנא קנאת ה' והתחזק ללחום עמו. הסט"א מסבב סיבות שונות כדי למנוע לאותן אנשים שרוצים לילך בעקבותיו של אברהם. צריך להתפלל ולבכות לה' בשביל כבוד שמו שיתפרסם ויתקדש שיתבטל עצת הרשעים הרוצים לרדוף אותו שלא להרבות כבוד שמים.

תשובה מדברי הבאים תמצא מבוקשך, אב"א קרא, ואב"א סברא, אחז"ל (ברכות דף לב:) מע"ט צריכים חיזוק, ואיתא (במפרשים) כוונת חיזוק הוא שצריך לשפוך שיחו לד' עבורם, מעתה מסתבר אם במע"ט כאלה שהמה רק נוגעים לעצמו אין אדם זוכה להם רק בהתאמצות תפילה. מכש"כ וקו"ח לזכות את הרבים שאיכות מצוה זאת גדולה מאד, כמה תפילות מעמקי לבבו ובדמעות שלוש צריך לשפוך עבור זה כדי לזכות לה, ועל פסוק ואהבת את ד' איתא (בתנ"ך) אהבהו על הבריות כאברהם אביך שטרח לעשות אשל באכילה ושתיה, לויה, וגם היה הולך ונוסע כדי לקרב בנים

כח

מי נהר ובארות אין מועילים להצמיח כמו מי הגשמים. מפני שהגם שהעבים ממתקים את מי האוקיינוס הוא רק שיתמעט כח המלח והגפרית שבהם, אבל קצת נשאר בהם שזה מועיל להרקיב ולעפש הזרע שיצמיח, משא"כ מי נהרות אין בהם כח מלח וגפרית כלל, לכן אין מועילים כל כך. לזאת התוכחה שצריך להיות מעורב מדין ורחמים לכן אמרה התורה "יערוף כמטר לקחי" התוכחה תהי' כמטר בתערובת גפרית ומלח, שזה מועיל להזרע בלב בני"ממה שיהי' רק בדברי פיוסים מתוקים כמי נהרות

איתא (בספר הברית, בשם חכמי הטבע) שאם משקה השדות והגינות במי נהר או במי בארות אינו מועיל כ"כ להצמיחם כמו מי הגשמים. והטעם, משום שהעבים שואבים מימיהם מים אוקיינוס שאצלם יש הרבה מלח המלח וגפרית והעבים רק ממתקים אותם רק כ"כ שיתמעט כח המלח והגפרית שבהם, אבל קצת נשאר בהם, משום דבר זה מועיל יותר לרקבים ולעיפוש הזרע ולהצמיח, משא"כ במי נהרות אין בהם כח מלח וגפרית כלל, מש"ה אינם מועילים כ"כ, ולהנ"ל באזהרות אלהי כסף לא תעשו לכם דהיינו שהתוכחה צריך שתהי' מעורב מדין ורחמים, בזה אפשר לפרש כוונת התורה שאמרה יערף כמטר משום שצריך גם שיהי' תערובות דבש בתוכחה שהוא דין. והוא מועיל יותר להזרע בלבבות ישראל פרי קודש ממה שיהי' מוכיח רק בדברים רכים ופיוסים שהם דוגמות חלב.

כט

וזהו הפירוש מריח מים ע"י תוכחת יפריח לעשות פרי קודש, אבל רק בדרך מריח שר"ת מ'ענה ר'ך י'שיב ח'ימה

ובזה שצריך שיהיה נזהר בתוכחתו שלא תהי' בבחינות לפידים, אפשר לפרש כוונת (פסוק ט' איוב סימן יד) מריח מים יפריח, היינו ע"י תוכחת מוסר אגדות הנמשלו למים יפריח לעשות פרי קודש, אבל אז דוקא אם דברי התוכחה נאמרים בנחת, וזהו שמפרש דרך הרמז מ"ר"י"ח" ר"ת "מענה רך" ישוב "חימה" עיין משלי סימן ט"ו.

תוכחה מכונה הליכה, "בשלום" ובמישור "הלך" אתי ר"ת "הלא" ארחץ"בהם" וטהרתי, ע"י שהתוכחה היתה במישור בדרך פשרה היא נכנסת בלב השומעים ומועיל לטהר לבנם עד שבאים למדריגה של ר"ת "ואתם ה'דבקים ב'ד' אלקיכם שהוא אותו הר"ת הנ"ל.

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק ו' מלאכי סימן ב') בשלום ובמישור הלך אתי, תוכחה מכונה הליכה (כמדורש), אבל לא היתה תוכחתו בבחינות לפיד בוז, אלא דרך פשרה (עיין משלי סימן א' פסוק ג' פירש"י מישורים היא הפשרה, דרך חלק ומישור שזה לזה ולזה) "זהו" בשלום" ובמישור "הלך" אתי מפרש דרך הרמז ר"ת "הלא" ארחץ"בהם" וטהרתי הכוונה תוכחה בדרך פשרה היא נכנסת בלב השומעים ומועיל לטהר לבנם עד שיבואו למדריגה זאת ר"ת "ואתם" ה'דבקים ב'ד' אלקיכם שמקבלים על עצמם לקיים תרי"ג עיין (תנחומא סוף שלח).

לא

על הכהנים מוטל הדרכת הציבור כמו שכ' שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהם. ולא הקפדן מלמד. והכהנים רגזנים. ותוכחה אינה נשמעת רק כשנאמרת בנחת, לכן ה' הציווי אמור אל הכהנים ואמרת אליהם, כפרש"י להזכיר גדולים על הקטנים, שהחיוב על הגדולים ללמד לקטנים מהם בידיעות התורה לכן מרומז בתיבת "א"מ"ו"ר" ר"ת "וקצר"רוח"מרים"אולת שיהגו עצמם בארך רוח.

בזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק א' ויקרא סימן כ"א) ויאמר ד' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, על הכהנים מוטל בהדרכות הציבור כמקרא שכתוב שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהם, ותנן (באבות) ולא

יראי השם אבל לא כראוי אזי תוכחתה עושה רושם, אבל נשארים בהם כמה ציצין המעכבים, ואם הם יראי השם באמת אזי תוכחתם גורם להסיר הערלה לגמרי אבל עדיין נשארים ציצין שאינם מעכבים, אבל אם הם יראי השם באיכות של שרפי אש שלהבת י-ה אזי תוכחתם המה חרב פיפיות שמסיר הערלה ולא נשאר ממנה שום שמץ, מש"ה מפרש דרך הרמז בר"ת "מי" ומי "ההולכים" ו"ברותי" "מכם" "המורדים", ברותי, לשון נקיון שאטהר לבבם ע"י תוכחה זאת.

בהיות שביראת ה' ואהבתו יש כמה וכמה דרגות שונות זו למעלה מזו שבהם תלוי כח הפעולה של תוכחה מסתבר שכפי מה ששופך לבו אל ה' במר נפש שיהי' בעזרו ולא ישליכו מלפניו אזי האיזמל הזה של דברי תוכחתו יותר חרוץ ויותר מתוקן למול את ערלת הלב לגמרי ולא נשאר אפילו ציצין שאינן מעכבין.

וכיון שכן שתוכחה היוצא מפי צדיק, בכוחה למול ערלת לבב, א"כ מאחר בענין יראת ד' ואהבתו יש כמה וכמה ומדרגות שונות זו למעלה מזו וזו למעלה מזו א"כ מסתבר כפי מה ששופך לבבו אל ד' שיהי' בעזרו אל תשליכני מלפניך וצועק במר נפש (הגם שהוא עני מדוכא וביתו ריקן מכל וטפלא תלוי בו, עם כל זה עיקר תפילתו מעמקי לבבו רק הוא ואני קרבת אלקים לי טוב) אזי כמה חריף וכמה מתוקן האיזמל הזה של דברי תוכחתו למול את ערלת לבב מכל וכל ולא ישארו אפילו ציצין שאינן מעכבין.

כח דברי התוכחה שיהי' נשמעים תלוי כפי איכות יראת שמים שיש למוכיח, וכשיראתו אל ה' בבחי' קטנות הוא כאינו מוכיח כלל. כשאין לו יראת שמים אזי לא רק שאין תוכחתו מגדל צמחי תשובה, אלא שגם אין נרשש ואפילו הרהור תשובה אין נגרם ע"י. אם יש לו ירא' ש בבחי' קטנות נרשש קצת מהתוכחה בלבד רק להרהר בתשובה, אבל אינו גורם לידי עשיית דבר טוב. אם יש בו ירא' ש באמת אבל לא אהבה עזה לה' אזי תוכחתו גורם לא רק שיהרהר בתשובה, רק גם לעשות מעש"ט, אבל לא הוי בר קיימא, שאחר זמן חוזר לסורו, כשיראתו בבחי' גדלות תוכחתו גורם להרהר בתשובה, וגם לעשות מעש"ט, ושיהי' בר קיימא מעתה ועד עולם

ובזה שיהי' דברי תוכחתו נשמעים תלוי כפי איכות יראת שמים שיש לו, אפשר לפרש כוונת (המשך פסוק י"ד, ט"ו. ויקרא סימן י"ט) לא תעשו עול במשפט בענין תוכחה הנקרא משפט, לא תעשו עול, משום שלפעמים הגם שאתה מוכיח ומדריך עם כל זה כאילו לא הוכחת אותו כלל, והטעם, משום שיראתך אל ד' בבחינות קטנות הוא, וזהו ההמשך ויראת מאלקיך, וא"ת מאחר שאני מוכיח מי יודע מחשבות לבי מש"ה נאמר ויראת מאלקיך אני ד', שהכתוב אומר אני ד' חוקר לב, ומעתה שיהי' דברי תוכחתי גורמים להזריע בלבבות ישראל שיולידו מע"ט, תלוי ביראת שמים של המוכיח, שאם אין לו יראת שמים כלל אזי תוכחתו לא לבד שאינו מגדל צמחי תשובה אלא גם בל ישורשו, אפילו הרהור תשובה אינם גורמים, ואם יש לו יראת שמים אבל רק בבחינות קטנות אזי נרשש קצת מתוכחתם בלבבם שיהרהרו מיהת בתשובה, אבל אינו מביא לידי מעשה דבר טוב, ואם יש לו יראת שמים באמת, אבל לא אהבה עזה לה' אזי גורם תוכחתו לא לבד שיהרהרו בתשובה אלא גם לעשות מע"ט, אבל בבחינות זרע שאינו של קיימא, שאחר זמן מה חוזרים לסורה, אבל אם יראתו של המוכיח בבחינות גדלות הוא אזי גורם תוכחתו שיהרהרו בתשובה וגם לעשות מע"ט וגם להיותם נאמנים לד' מעתה ועד עולם, מש"ה וי"ר"א"ת" מפרש דרך הרמז בר"ת "ומספר" את "רובע" ישראל (עיין אבקת ריכל ח"א דף קנט ע"א) הכוונה כפי איכות היראה הוא מספר של רובע כנ"ל.

למקום, ואיתא (בוזרה) שעיקר סיבות מלחמות אמרפל עם אברהם היה משום שאברהם היה טורח ומשתדל לפרסם אמונת האמת, מש"ה מסר אברהם נפשו לקנא קנאת השם וחזוק לבבו ללחום עמו, וכן דרכו של סט"א שמסבב סיבות שונות כדי למנוע לאותן אנשים שרוצים לילך בעקבותיו של אברהם, מעתה אפשר לפרש כוונת (פסוק ואהבת) ולהוסיף נופך על מחז"ל שאמרו ואהבת אהבה על הבריות כאברהם אביך, ומפרש דרך הרמז עבור מה יכול זכות לזאת ו"א"ה"ב"ת" ר"ת "אלקים" בשמך "הושיעני" ובגבורתך "תדיננו" (פסוק ג' תהלים סימן נ"ד) והכוונה שצריך להתפלל ולבכות לד' עבור זה, בשמך, בשביל כבוד שמך שיתפרסם ויתקדש ובגבורתך תדינינו, כפירש"י לנקום נקמתו, והיינו לבטל עצת הרשעים שרוצים לרדוף אותי שלא להרבות כבוד שמים.

שמואל הנביא התפלל לה' בעד העם שיזכה שיהי' דברי תוכחתו והדרכתו נשמעים אצלם להזריע ולהשריש בלבבם לעשות פרי קודש

ובדבר זה שאין אדם זוכה לזכות את הרבים, אם לא כשמרבה להתפלל לד' עבור זה, אפשר לפרש כוונת (פסוק כ"ג שמואל א' סימן י"ב) גם אנכי חלילה לי מחטוא לד' מחדול להתפלל בעדכם, וחוזר ומפרש מה הוא ענין התפילה שאזכה והוריתי אתכם בדרך הטובה והישרה, דהיינו שאזכה שיהי' דברי תוכחתי והדרכתי נשמעים אצלכם להזריע בלבבכם לעשות פרי קודש ולהוליד מע"ט עד שתבואו למדריגה זאת שתהי' חפצים בקיום תרי"ג, מש"ה "והוריתי" אתכם "בדרך" הטובה מפרש דרך הרמז בר"ת "ואתם" הדבקים "בד' "אלקיים, וז"ל (תנחומא סוף שלח) כל זמן שאתם מדובקים במצות נאמר עליכם ואתם הדבקים בד' אלקיים, וימתק כוונה זאת בפסוק יותר, עם התרגום, וז"ל ואלוף יתכון דתהכון באורח תקנא וכשרא, הוסיף התרגום תיבות דתהכון, לומר כנ"ל שעיקר תפילתי הוא שאזכה שתוכחתי יהי' נרששים בלבבכם מעתה הרי לך שני כתובים הבאים כאחד שרק ע"י תפלה יוכל לזכות לזכות רבים.

מבאר איך מצד הסברא הוא שלזכות לבוא לידי זיכוי הרבים הוא רק על ידי תפילה. הגל פיו של צדיק בתוכחתו עושה רושם בלבבות השומעים

זה שיש בכח דברי התוכחה לבקע לבבות האבנים, תלוי בצדקות וקדושת המוכיח, צבוע דבריו נאמרים בחינם והלב נשאר ערל כבראשונה. ירא השם אבל לא כראוי דבריו עושין רושם ונשארים ציצין המעכבין, יראי השם באמת תוכחתו גורם להסיר העולה לגמרי ונשאר ציצין שאינם מעכבין, ירא השם במדריגה של רשפי אש שלהבת י-ה תוכחתו מסיר הערלה ולא נשאר שום שמץ.

מצד הסברא, דהנה איתא (בספרי חן) דהבל פיו של צדיק בתוכחתו עושה רושם בלבבות השומעים. ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ח' שמות סימן י') "ויאמר" אליהם "לכו" עבדו את ד' מפרש דרך הרמז בר"ת "ומלתם" את "ערלת" לבבכם, ומעלות התשובה חשובה כ"כ שהיא יותר מכל הקרבנות ככתוב שמוע מזבח טוב, וזהו לכו עבדו את ד' למול ערלת לבב זהו עבודה הנבחרת לד', אבל איך יוכל האדם לבוא לידי כך שערלה הכבושה בלבבו יהי' בכוחו למול אותה ולהסירה מכל וכל, מש"ה חוזר ומפרש מי ומי ההולכים, תוכחה מכונה הליכה, אבל לאו כל אנפין שוים מאיזה פה קדוש יוצא התוכחה הזאת שיהי' בכוחו לבקע לבבות האבנים, דבר זה תלוי בצדקות ובקדושות של המוכיח, אם הוא מהצבועים אזי דבריו מילי דכדי הם ולבבם נשאר ערל כבראשונה, ואם הם

שאם לא היה תוכחתם בדרך זה, אזי העולה שאנשי דורם עושים נקרא עליהם ויומתק לפרש זה דרך הרמז עולה" ולא" ידברו" כזב" ס"ת "והוריתי" אתכם" בדרך "הישרה אזי אין כזב בתוכחתו.

ואשפטה אתכם לפני ה' ר"ת "החי" יתן "אל" לבו ששמואל אמר שתוכחתו תהי רק לשם ה' בלי תערוכות מחשבה אחרת עי"כ תוכחתו יכנס בלבם, ואז התיצבו יהי להם מעמד ומצב כפרש"י (נציבים) תוכחות הקללות והיסורים מקימין ומציבין אתכם.

ובזה שרק דברי תוכחה הנאמרים באמת נכנסים ללב השומעים, אפשר לפרש כוונת (פסוק ז' שמואל א' סימן י"ב) "ואשפטה אתכם לפני ד'", תוכחה נקראת משפט ואשפטה אתכם לפני ד', שתהי תוכחתו רק לשם ד' בלי תערוכות מחשבה אחרת עי"כ אקוה שיהי תוכחתי נכנסים בלבכם, מש"ה מפרש דרך הרמז בר"ת "ואשפטה" אתכם "לפני ד'", "והחי" יתן "אל" לבו כתרגום אי אית לי מדעם ביש ישבקיניה, ועי"כ התיצבו יהי לכם מעמד ומצב (כפירש"י ריש נציבים), תוכחות הקללות והיסורים מקימין ומציבין אתכם, וזהו ועתה, רומז על תשובה.

המעורר בתוכחתו שיעשו תשובה הוא מכבד את ה', וזהו המצוה על הכהנים לכן אמר ועתה אליכם המצוה הזאת הכהנים, אם לא תשמעו ולא תשימו על לב לתת כבוד לשמי, הגם שהמנהיגים החנפים אומרים תוכחה שזה מחיוב התמנות שלהם, אבל אין דבריהם יוצאים כלל וזהו מפני שלא שמו על לב, שע"כ יתנו כבוד לה' שיתוודו על עוונם

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (המשך פסוק א' ב' מלאכי סימן ב') "אליכם המצוה הזאת הכהנים אם לא תשמרו ואם לא תשימו על לב לתת כבוד לשמי" וכו' הכוונה מצות תוכחה והדרכה כנ"ל, ה"מ"צ"ו"ה" ר"ת "ושפטו" את "העם" משפט "צדק ועל הכהנים נאמר "רבים השיב מעון", והכתוב אומר "זובח תודה יכבדנני" הזובח יצרו ומתודה, א"כ המעורר בתוכחתו שיעשו תשובה כש"כ שהוא מכבד הקב"ה, אבל אז חטאו "והכהנים לא אמרו אי ד'", הכוונה נהי שגם המנהיגים החנפים אומרים תוכחה משום שדבר זה מחיוב של התמנות שלהם, אבל לבם בל עמם, א"כ תוכחה כזאת משום שאינם יוצאים מן הלב אינם נכנסים ללב השומעים וכאילו לא הוכיח כלל וכלל, וזהו "ואם לא תשימו על לב לתת כבוד לשמי", על לב דייקא.

מפרש הפסוק הולך לשון תוכחה, לדודי הוא רק בעבור כבוד שמו ית', למישרים בלא רמיה כפיו כן לבו, תוכחה כזאת בבחינת אני ישנה, דובב שפתי ישנים מלהיב לבבם לאהבת ה', עד שאומרים אני לדודי, רצונם להדבק בה' ולעשות רצונו

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק י' שה"ש סימן ז') "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים", עיין (מדרש תנחומא) "וילך משה", אין וילך אלא לשון תוכחה, וזהו "הולך לדודי למישרים" שכוונת תוכחתו הוא רק עבור כבוד שמו יתעלה, וזהו "למישרים" בלא רמיה, אלא כפיו כן לבו, מש"ה תוכחה כזאת גורמות לעורר שפתי ישנים שהיו מתחילה בבחינת אני ישנה כפירש"י ונתלהב לבבם לאהבת ד' עבור תוכחתו, עד שאומרים "אני לדודי" רצוני לדבק בד' ולעשות רצונו.

מפרש הפסוק דובר ישרים שכפיו כן לבו יאה"ב ר"ת "יחזק" את "בדק" הבית, זוכה שדבריו נשמעים ומטיבים מעשיהם.

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק י"ג משלי סימן ט"ז) ודובר ישרים יאהב (דובר היא תוכחה, כפירש"י דבר, דבר, דברי) שכפיו כן לבו, אזי י"א"ה"ב ר"ת "יחזק" את "בדק" הבית, יזכה שיהי דבריו נשמעים ויטיבו מעשיהם, הצריכים בדק משא"כ אם פיו ולבו אינם שוים, אזי אינם נכנסים אל הלב (מע"ט מכונים בית כמחז"ל על פסוק ובנית ביתך).

מפרש הפסוק "כי המצוה הזאת", תוכחה שהיא קרובה אליך הדבר מאד לקיימה, המצוה המסויימת והחשובה, כשיוכיח בדברים היוצאים מן הלב, ויהי פיו ולבו שוין **ובזה** אפשר נמי לפרש כוונת (המשך פסוק י"א י"ד דברים סימן ל') "כי המצוה הזאת". היא מצוה תוכחה, וראיה לדבר, מפרש דרך הרמז ה"מ"צ"ו"ה" ר"ת "ושפטו" את "העם" משפט "צדק", (א מתחלף בה"א) תוכחה מכונה משפט, המצוה, המצוה המסויימת וחשובה והיינו שיוכיח אותם בדברים היוצאים מן הלב וזהו "קרוב הדבר מאד" לקיים מצות תוכחה, וחוזר ומפרש אימתי, אז דוקא "בפיך ובלבך לעשותו" שיהי דברי תוכחתו יוצאים מן הלב.

מפרש הפסוק "ושפטו את העם משפט", תוכחה מכונה משפט, "צדק", עבור לצדק את הבריות, ובאופן זה יכנסו ללב השומעים, ואז תהי מצוה החשובה קרובה, שזה תלוי אם דברי המוכיח יוצאים מן הלב, לכן ר"ת המצוה "ושפטו" את "העם" (ה"א מתחלף בה"א) העם משפט צדק תוכחה אימתי עי"כ יסובב "וישובו" איש מדרכו "הרעה, שהם ר"ת של "ושפטו" את "העם" משפט

וזהו אפשר נמי כוונת (פסוק י"ח דברים סימן ט"ז) "ושפטו את העם משפט צדק" שיהי התוכחה דברים היוצאים מן הלב, ועיקר תוכחתו יהי עבור צדק, לצדק את הבריות, וא"כ יעשה, יזכה שיהי דברי תוכחתו נכנסים ללב השומעים, מש"ה "ושפטו" את "העם" משפט, מפרש דרך הרמז בר"ת "וישובו" איש "מדרכו" הרעה מש"ה מפרש המדרש המצוה הזאת רומזות על מצות תשובה, משום מצוה תשובה שתהי קרובה תלוי אם דברי המוכיח הם דברים היוצאין מן הלב שאז בודאי נכנסים אל הלב, מש"ה המצוה ר"ת כנ"ל "ושפטו" את "משפט" צדק עי"כ יסבב ר"ת "וישובו" איש "מדרכו" הרעה.

גם כשהדברים יוצאים מן הלב אבל אם אין פיו ולבו שוים אזי תוכחתו כלא חשובה ונענש כאילו לא מיחה שהעבירה נקראת על שמו

ובזה שרק דברים היוצאין מן הלב נכנסים אל הלב, אבל אם מוכיח ופיו ולבו אינם שוים, אזי תוכחתו כלא נחשב ונענש כאילו לא מיחה כלל כמחז"ל בידו למחות (שבת נו) ואינו מוחה נקראת העבירה על שמו, בזה אפשר לפרש כוונת (המשך פסוק י"ג צפניה סימן ג) שארית ישראל לא יעשו עולה, וקשה, ישראל משמעו ת"ח וגדולי ישראל, א"כ איך יעלה על דעת שיעשו עולה, מש"ה לישוב קושיא זאת סיפא דקרא בא לפרש, ולא ידברו כזב (תוכחה נקרא דיבר) הכוונה כשהם מוכיחים אנשי דורם אזי דברי תוכחתם המה דברים היוצאין מן הלב ולא בפיו ובשפתיו כבדוני ולבם רחוק ממני, משום

כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.